

המעבר מהעיר לכפר

סיפורה של סבתא שרה

סבתא שרה וסבא פיני נולדו בתל אביב.

כשסבתא הייתה בת 6, לאחיה הגדול, אברהם, היה חבר טוב בשם פיני. שרה הכירה את פיני כחברו של אחיה. השניים גדלו, התבגרו, ובשנת 1973 הפכו לזוג מאוהב. שרה ופיני הצעירים התחתנו בתחילת שנת 1975 ועברו לגור יחד בדירה בחולון.

בדצמבר 1975, 9 חודשים ו-9 ימים לאחר החתונה, נולד הבן הבכור אסף - אבא שלי! 4 שנים לאחר מכן נולד לאסף אח קטן ושמו צחי, הקרוי על שם יצחק, אבא של סבתא שרה, שנפטר כמה חודשים קודם לכן.

שנה וחצי לאחר מכן, כשאבא שלי היה בן 5 וחצי וצחי בן שנה וחצי נולדה סיון. הייתה שמחה גדולה שנולדה בת אחרי שני בנים.

לסבא וסבתא היה חלום, שנים רבות, לצאת מהעיר ולהתחבר לטבע דרך ישוב כפרי. סבא פיני גדל בתל אביב, בבית פרטי, וחלם לגדל את ילדיו גם כן בבית פרטי, עם חצר וחיות, ולא בדירה בעיר.

לאחר שחיפשו במשך זמן רב הם מצאו משק במושב ליד באר יעקב ושמו תלמי מנשה. המשק הגדול היה כל מה שהם חלמו עליו. בשטח אותו קנו היה בית ישן ומוזנח, כזה שאי אפשר היה לגור בו, וסבא וסבתא ידעו שעליהם להרוס את הבית הישן ולבנות בית חדש ומרווח שיתאים למשפחה שלהם.

בתמונה: סבא וסבתא ליד הבית הישן שהיה בשטח.

מסביב לבית הייתה חצר גדולה ירוקה ומיוחדת.

בכל שבת או חג היו נוסעים סבא וסבתא עם הילדים למשק במושב, עושים פיקניק ומטיילים בכל שדות המושב.

הילדים העירוניים מלידה שמחו לשחק ולרוץ בשטחים הפתוחים של המושב וגילו את נפלאות הטבע.

בתמונה: מבקרים במשק בשבתות ובחגים

בתמונה: הבית תכף מוכן.

לאחר הרס הבית הישן ובנית הבית החדש עברו בני משפחת לוי למושב, ביולי 1985!
החיים במושב אפשרו לבצע עבודות מיוחדות שלא ניתן לעשות בעיר, למשל, לגדל
חציר. המשפחה זרעה את זרעי החציר לפני החורף, בקיץ קצרה, ייבשה גלגלה ושמרה
לחיות המשק כמזון.

כשנה לאחר גידול החציר, אימצה המשפחה חמור, בשם זכריה (שם חיבה זכי) שאותו
גידלה והאכילה בחציר והוא הפך להיות חלק מהמשפחה.

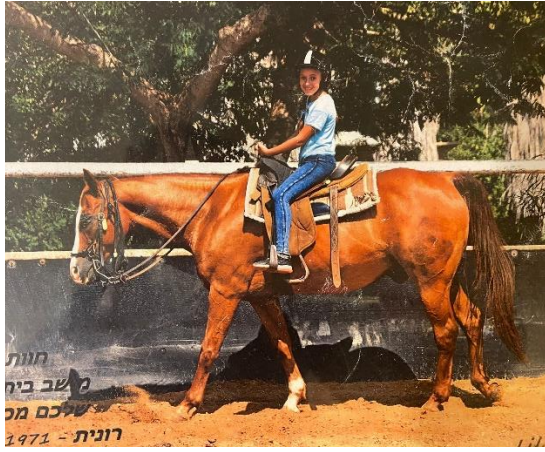
סבא וסבתא תמיד חלמו לגדל ילד טבע מלידה, ואכן, לאחר שנתיים במושב נולד כפיר
הבן הצעיר – ילד טבע. כפיר גדל בסביבת חיות וצמחים ואהב מאד לעבוד בחצר, בכל
העבודות הקשורות לחי ולצומח.

כחמש שנים לאחר שעברו למושב, הקימו המשפחה דיר עזים וכבשים. הילדים אהבו להאכיל, לטפל ולנקות את הדיר ולפעמים אפילו ראו המלטה של טלה קטן.

אחרי בקשות רבות מצד הילדים החליטו סבא וסבתא לקנות לילדים סוסה (כיף להם!) ושמה היה ג'ודי. הילדים נהנו מרכיבה, טיפול וטיולים רגליים עם הסוסה וכל חבריהם מהמושב נהנו לבוא ולבקר את הסוסה. כשנה לאחר שהסוסה הגיעה היא המליטה סייח בשם ברק. באותה תקופה, אבא שלי (אסף) התחיל ללמוד רכיבה בשיעורים מקצועיים וקנו לו את כל הציוד המתאים לרכיבה מקצועית (כנראה שזה עובד בגנים, כי גם אני אוהבת מאד לרכב ורוכבת באופן קבוע בחווה ליד הבית).

אני

אבא שלי

במושב נהגה המשפחה לארח הרבה מפגשים חברתיים ומשפחתיים, במיוחד בשבתות ובחגים. מכיוון שהייתה חצר גדולה, אפשר היה לארח מפגשים מרובי משתתפים. לדוגמה, בחג סוכות, הייתה המשפחה מקימה בכל שנה סוכה גדולה בחצר ובה התארחו המשפחה המורחבת והחברים של הילדים. הילדים הכירו הרבה חברים חדשים במושב ואת רוב זמנם הפנוי בילו במשחקים בחצרות הבתים בכדורגל על הדשא, כדורסל וחפש את המטמון. בכל שנה, בסוף החופש הגדול חגגו כל החברים/השכנים במסיבת סוף הקיץ ביחד.

חלק מהחברים שבתמונה שומרים על קשר עד היום (כ-40 שנה) עם השנים המשק גדל והתפתח, נשתלו עצי פרי רבים (פירות הדר, פקאנים, מנגו, אבוקדו, ליצי, תות עץ, אנונה, שסק, רימונים, עצי זית, גפנים ועוד) נפרדנו מחלק

מהחיות (מהעזים, כבשים, סוסים וזכריה החמור) והגיעו במקומן חיות חדשות – אווזים, ברווזים, תרנגולי הודו, ארנבים וטווסים.

אבא שלי גדל, סיים את בית הספר התיכון והתגייס לצבא לקורס טיס. לאחר שסיים את הקורס בהצלחה והפך לטייס קרב, הוא נשלח לשרת בטייסת 201 בבסיס תל נוף. כמה שנים לאחר שהגיע לשם, אמא שלי התגייסה לצבא ונשלחה לאותה הטייסת, שם הם הכירו והפכו לזוג.

עוד לפני שהתחתנו, עברו ההורים שלי לגור ביחידת דיור שסבא וסבתא בנו עבורם בחצר, ואח שלי הגדול, אלון, נולד בבית הזה וגר כמעט שנה, ואז עברו ההורים שלי ואלון לגור בבית שקנו באבן יהודה, שם אני נולדתי.

כשאני הייתי בת 4 וחצי נולד אחי הקטן תומר, שכולנו קוראים לו תותו.

המשפחה גדלה, גם האחים של אבא שלי התחתנו, והיום יש לי 5 בני דודים ובת דודה אחת.

בשבתות אנחנו נוסעים למושב ושם מחכים לנו החיות, הצמחים, החצר הגדולה וכמובן סבא וסבתא ששמחים שכל הילדים והנכדים ממלאים את החצר.

אצל סבא וסבתא תמיד יש בורקס שסבא מכין בשבת בבוקר, בקיץ יש בריכה, ארטיקים ואבטיחים ובחורף יש מרקים ועוגת טורט.

רפלקציה:

סבתא ואני נהנינו מאד לכתוב את העבודה ביחד. כשחשבנו על הנושא חיפשנו משהו שמחבר את שתינו, שאני אוכל ללמוד ממנו על העבר של משפחתי ושאני ארגיש קשר חזק לנושא.

המושב הוא אחד המקומות האהובים עלי, אני תמיד מרגישה שם רצויה, אהובה, תמיד יש לי מה לעשות שם וכיף לי לבוא. לכן, שמחתי ללמוד על הדרך שהובילה את סבא וסבתא לגור שם, על מה עבר עליהם ועל אבא שלי והאחים שלו, למדתי על איך נראתה החצר בעבר, איזה חיות היו להם ואיזה גידולים. בזכות כתיבת העבודה סבתא ואני הוצאנו אלבומי תמונות ותוך כדי חיפוש תמונות מתאימות, נתקלנו בהמון תמונות, שמעתי הרבה סיפורים מצחיקים ומרגשים ולמדתי המון.

בין התמונות שמצאנו, גילינו גם תמונה של סבתא מחזיקה אפרוח קטן. התמונה הזו ריגשה אותנו, כי 50 שנה לאחר הצילום של סבתא, גם אני הצטלמתי, ממש לא מזמן, עם אפרוח קטן וחמוד במושב. כשראינו פתאום את שתי התמונות אחת ליד השניה, הבנו עד כמה הקשר בינינו חזק.

סבתא מחזיקה אפרוח

אני מחזיקה את האפרוח ליצי'